

Zakon vjere

Hebrejima 11:1, „Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti koje ne vidimo.“

11. poglavlje poslanice Hebrejima započinje definicijom vjere, a zatim do kraja govori o herojima vjere koji su s vjerom učinili mnoge silne stvari. Oni su u 12. poglavlju nazvani ‘oblakom svjedoka’ – svjedoka vjere.

U Otkrivenju 1:5 piše da je Isus bio ‘svjedok vjerom’. U našem prijevodu stoji ‘vjerni svjedok’. Onaj koji svjedoči o nečemu što je čuo ili vidio zove se svjedok ili očevidac. Budući da se stvari koje nas zanimaju, koje su trajne i vječne, od kojih se mi koristimo, ne nalaze u ovom vidljivom svijetu, nego u drugome svijetu – u pravoj stvarnosti, u stvarnosti Kraljevstva – onda se onaj koji je tamo nešto vidio zove ‘svjedok vjerom’. On je to vidio vjerom – očima vjere – a zatim potvrdio ono što je vidio i to je onda postalo stvarnost u njegovom životu.

Vjera – duhovna supstancija

„Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti koje ne vidimo.“ Riječ jamstvo ili garancija prijevod je grčke riječi hupostasis, (hupo=ispod, stasis=stanje). To je nešto što je stavljeno ispod tako da se ne vidi. Ono je u temeljima nečega. Dakle, vjera je nešto što je stavljeno ispod, ne vidi se, ali se nadaš da će postati tvoje. To je ostvarenje očekivanog.

Najbolji prijevod dao je D’Arby koji je rekao da je to supstancija. Hupostasis ili supstancija, odnosno sadržaj, bit stvari, tvar, materijal, stvaralačka građa. To znači da je vjera duhovni materijal onih stvari kojima se nadaš da će postati tvoje i dokaz tvoje prave baštine koju imaš u Isusu Kristu, koju još ne vidiš ali znaš da je imaš. Imaš potpuno uvjerenje i sigurno si osvjedočen u svom unutarnjem čovjeku, u svom duhu, da to imaš

Supstanca ovog stola je drvo, koje je dobiveno od stabla. Stablo došlo kao plod nekog sjemena – sjeme pa plod, sjeme pa plod ... I u konačnici, svako stablo je nastalo od sjemena Božje Riječi, od duhovne supstancije. Dakle od duhovne supstancije koja je bila u Bogu nastalo je fizičko sjeme. Od tog fizičkog sjemena nastao je plod jednoga stabla, i onda je netko posjekao drvo i napravio drveni stol.

Na isti način postoji i duhovna supstancija o kojoj smo počeli govoriti – hupostasis. Vjera je ta duhovna supstancija, odnosno bit, sadržaj stvari koje će se pojaviti u fizičkom svijetu. Prije nego je bilo što nastalo u fizičkom, vidljivom svijetu, postojalo je u samom Bogu, u Božjem umu, u Božjem srcu. Prije nego se nešto vidjelo u fizičkom svijetu, prije nego je Bog izgovorio Riječ, prije nego je rekao ‘Budi’, prije nego je bilo što postojalo, postojalo je u Bogu. Bog nije stvorio nešto iz ničega, već je stvorio stvari iz onih sadržaja koje je imao. A Bog je imao vjeru.

Što to znači? Bog je imao sadržaj, supstanciju, imao je bit svega postojećeg u samome sebi. Zatim je sa Riječi vjere to iznio u materijalni, vidljivi svijet. Tu duhovnu supstanciju ne vidimo svojim čulima. S naših pet fizičkih čula primamo stvari koje dolaze iz fizičkog svijeta – apsorbiramo ih. Nešto što stvara zvuk šalje nam zvučne valove... I tako mi, pomoću svojih čula, apsorbiramo i opažamo podatke iz vanjskog svijeta. Ali tih pet čula je bespomoćno za duhovne stvari. Oni nam služe samo za snalaženje u ovom materijalnom, vidljivom svijetu.

Za čovjeka koji nema vjeru, te duhovne stvarnosti, ta supstancija koja postoji u duhovnom svijetu, kao da i ne postoji. On nema sposobnost da to primi, da to vidi. Stoga ljudi u svijetu moraju reći da nema Boga, jer se Bog ne može prosuđivati tjelesnim čulima ni razumom. Na isti način bi slijepac koji ne zna što je boja, mogao napisati knjigu 'Boja ne postoji', jer ona za njega stvarno ne postoji. Tako i ljudi govore 'Bog ne postoji'. Za njih je normalno da ne postoji, jer oni nemaju čulo kojim mogu zahvatiti u duhovnu stvarnost i vidjeti to što se nalazi u njoj.

Ono što imaš iznesi van – Riječju

„Vjera dolazi od slušanja Božje Riječi“ (Rim.10:17, prema orig.). Božja Riječ nosi Božju vrstu vjere. Kada je prvi put čuješ, ona upadne u tvoje srce i ti dobiješ organ 'šesto čulo' te, kao slijepac iz Ivana 9:25, kažeš „bio sam slijep, a sada vidim.“ Svaki nanovo rođeni čovjek dobije organ, 'šesto čulo', koji služi za opažanje duhovne supstancije, za ono što postoji u duhovnom svijetu i što ga već čeka da uđe u posjed toga. I kad čovjek uhvati tu supstanciju, sadržaj, bit stvari, on to posjeduje u svome srcu i za njega to postaje stvarnost.

No, da bi taj sadržaj izišao iz njegovog srca u vidljivu stvarnost, čovjek to mora iznijeti van. Kako? Izgovaranjem! Zato služi govor, zato služi riječ. Kažeš ono što imaš u sebi, baš kao što je Bog Riječju iznio iz Sebe ono što je već imao, a što nije bilo vidljivo o u vidljivoj stvarnosti. To znači da je vjera duhovna sila koja dolazi od Riječi (koja je također duhovna sila) i radi po zakonu vjere. Kao što sila gravitacije radi po zakonu gravitacije u materijalnom svijetu, tako i duhovna sila koja se zove vjera, koja dolazi od Riječi, radi po zakonu vjere u duhovnom svijetu.

Duhovni zakoni su vrlo precizni i rade jednako za sve. Zakon je postojana pravilnost kojim se odvija neki duhovni ili fizički proces koji donosi uvijek iste rezultate, jednako za sve. Po zakonu vjere, sve ono što imaš kao sadržaj, bit, supstancu u svome srcu, odnosno duhu, pojavit će se u tvom vidljivom svijetu kroz iznošenje, kroz riječ. Kada ispuniš srce, tvoja usta govore ono čime je srce prepuno.

I Bog je rekao riječ vjere. Naime, svijet je stvoren riječju vjere „tako da je vidljivo stvoreno iz nevidljivog“ Heb.11:3, To je bila specifična riječ koju je Bog uputio – rhema.

Zato je najprije potrebno imati duhovni sadržaj u srcu. To znači da tvoje iscjeljenje, bogatstvo, sigurnost, zaštita, tvoj dugi život... mora najprije postojati kao duhovni sadržaj u tvome srcu. Vjera je sadržaj tih stvari za koje se nadaš da će jednog dana postati tvoje u vidljivom svijetu, odnosno ona je dokaz (Heb.11:1) ili osvjedočenje ili potpuno uvjerenje za te stvarnosti koje još ne vidiš, ali znaš da ih imaš. Grčka riječ koja stoji na tom mjestu jest *elegchos* i znači dokaz, krunski dokaz. Dakle, ti imaš krunski dokaz i supstanciju (sadržaj), jer vjera je već imanjenje onih stvari kojima se nadaš. Ona je dokaz da si ušao u baštinu koja ti je namijenjena, koja stoji u duhovnoj stvarnosti za tebe, jer ju je milost već pripremila. Milost ti je već sve pripremila. A to sve imaš u duhovnoj stvarnosti i to je tvoj posjed. Vjera ulazi u posjed. Zato se u jednom prijevodu riječ *hupostasis* prevodi kao vlastovnica, odnosno posjedovni list. Vjerom ulaziš u posjed duhovnih stvari koje ti je milost već pripremila.

Postajemo baštinici obećanja na temelju vjere

U Rimljanima 4:16 piše, „Zato se postaje baštinikom na temelju vjere, da bude po milosti te da tako obećanje bude osigurano svemu potomstvu.“ Kako se postaje baštinikom svih obećanja Božjih? Na temelju vjere, da bude po milosti. Znači milost je već sve napravila. Milost se mogla izliti zato što je na križu zadovoljena pravednost. Bog je preusmjerio kaznu sa svakog čovjeka i kaznio svog vlastitog Sina, da bi onda mogao izliti milost. Znači, svi su opravdani. To se dogodilo u duhovnom svijetu – ta stvarnost postoji u duhovnom svijetu. Za onoga koji nema vjeru, ta stvarnost kao da i ne postoji, jer on to nema čime vidjeti, nema čime ući u posjed, nema čime doznati da to postoji. „Vjerom Noa, obaviješten od Boga o još nevidljivim stvarima...“ (Heb.11:7). Noa je bio obaviješten vjerom.

Zašto ljudi u svijetu ne znaju kako je stvoren svijet? Zašto nitko ne zna da je ovaj vidljivi svijet stvoren iz nevidljivog? Piše u Hebrejima 11:3, „Vjerom doznajemo da je svijet stvoren Božjom riječju, tako da je vidljivo proizvedeno od nevidljivoga.“ Vjerom doznajemo! Stoga, ako nemaš to čulo, ne možeš znati kako je svijet stvoren. Ali ako ga imaš, tada znaš, doznaješ, imaš informaciju iz nevidljivog svijeta, da je svijet stvoren Riječju Božjom – rhemom – tako da je vidljivo proizvedeno od nevidljivoga.

Sada se pravednost prelila, piše u Pismu, svi su ljudi opravdani, odnosno imaju Božju pravednost. To znači da Bog nikomu ne uračunava grijeha i da mogu stajati pred Njim kao da nikada nisu sagriješili i neće. Pravednost te uvodi u baštinu (iz pravednosti izlazi pravo da uđeš u baštinu). Samo oni ljudi koji imaju svjesnost o pravednosti mogu služiti Bogu, jer je Božja ljubav po krvi očistila našu savjest. Kada je Isus prinio svoju krv u samo Nebo i pribavio nam vječno, trajno otkupljenje – tada su svi ljudi na svijetu bili opravdani. Međutim, samo oni koji čuju i povjeruju, okoriste se tom duhovnom istinom. Kada dođu u posjed te istine i izgovore je na svoja usta, ona za njih postaje stvarna u praksi.

„Evandjelje je sila Božja za spasenje“ (Rim.1:16). „Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje“ (Rim.10:10). Sve što primaš od Boga, primaš na osnovu te dvije stvari: vjera srca + priznanje usta. Već smo rekli da je vjera sadržaj, supstancija onih stvari kojima se nadaš, dokaz, osvjedočenje koje imaš u svom srcu da je to tvoja baština, da si ušao u njen posjed već sada i ovdje. Vjera je uvijek za sada. Ona nije ni za budućnost ni za prošlost. „Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili“ (Mk.11:24) u trenutku traženja. Dakle, to imaš već sada, a zatim vidiš u vidljivom svijetu. Vjera prima ono što je milost već spremna dati. U duhovnom svijetu Isus je već sve napravio. Svi su iscijeljeni, svi su obogaćeni, svi su opravdani, svi su sinovi – cijeli svijet. Ali ljudi to ne znaju i hodaju u staroj grešnoj naravi, sa svojih pet čula. Ne samo ljudi iz svijeta, i kršćani se kreću prema onome što vide, čuju i osjećaju. To su tjelesni kršćani. Oni se kreću prema onome što vide, čuju i osjećaju, umjesto prema onome što Riječ kaže, odnosno prema Duhu. „Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji“ (Rim.8:14). Sinovi su oni koje vodi Riječ, jer „Riječ je duh i život“ „Pred vas stavljam: život i smrt...Život, dakle, biraj“ (Pn.Z.30:19) – a život je Riječ. Riječ je duh i život (Iv.6:63) – biraj Riječ. Ti si taj koji biraš. Sinovi su oni koje vodi Duh Božji!

Zakon vjere

U duhovnom svijetu postoji zakon vjere, „Ne, već po zakonu vjere, jer tvrdimo da se čovjek opravdava vjerom bez vršenja zakona“ (Rim.3:28). Ti si opravdan vjerom bez pomoći zakona, bez pomoći tvojih djela. To znači da kod Boga sve postižeš vjerom. Rekli smo da „vjera srca postiže pravednost“ (Rim.10:10). U duhovnom svijetu već sve postoji: sadržaj, bit, supstancija

– duhovna materija. Kad imaš taj sadržaj u svom srcu i kad ga izneseš riječima na svoja usta, onda ćeš ga vidjeti u vidljivom svijetu, i to imaš sada. To je zakon vjere. Zakon vjere radi tako što vjerom dođeš u posjed nečega, imaš sadržaj, bit, supstanciju, duhovnu materiju i onda je riječima iznosiš van. „A kako mi imamo isti duh vjere o kojem je pisano, ‘Vjerujem, zato govorim’. jednako i mi vjerujemo, i zato govorimo“ (2.Korinćanima 4:13).

Nije li to vraćanje na početak stvorenja, a to je da smo još jedan govoreći duh kao Bog. Govoreći duh = usta+srce; govoreći duh ljubavi, gospodujući nad okolnostima, nad simptomima, nad svim. Pavao kaže, „jednako i mi vjerujemo, i zato govorimo...“, a „to blago nosimo u zemljanim posudama, da se ta prekomjerna sila pripíše Bogu“ (2.Kor.4:7).

Bog je u sebi imao sadržaj svijeta, a onda ga iznio na svoja usta. Duh Sveti je lebdio nad vodama i zajedno s Riječi stvarao. Duh i Riječ uvijek rade zajedno. Bog je u sebi imao vjeru, imao je sadržaj kojeg je iznio vani pomoću Riječi. Pismo kaže da Bogu ništa nije nemoguće, „Meni ništa nije nemoguće“ (Jeremija 32:27). A Isus govori, „Sve je moguće onome koji vjeruje“ (Mk.9:23) i „Imajte Božju vjeru“ (Mk.11:22), to znači, imajte vjeru kao Bog. To je Isus rekao tebi, a ti kažeš ‘Hvala, primam.’ „Najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, i sve to će vam se dodati“ (Mt.6:33). Što je ‘sve to’? Zdravlje, bogatstvo, uspjeh, prosperitet, dug život, čiste misli, zdrava pamet ..., to će vam se nadodati. Riječ je donijela stvaralačku građu, materijal, odnosno sadržaj tih stvari u moje srce. Riječ je puna Božje vjere. Sav taj materijal, tu stvaralačku građu, tu duhovnu supstanciju, taj sadržaj moga ozdravljenja, taj sadržaj moga bogatstva, sve to već sada imam u svome srcu – ušao sam u posjed toga. Kad sam ispunio svoje srce tim sadržajima, duhovna stvarnost postala za mene stvarnija od vidljive stvarnosti

Ako to iznosim van kao dobar čovjek koji „iz dobre riznice iznosi dobro“ (Mt.12:35), onako kako je to Bog radio, s Njegovom Riječi, onda će me moje riječi opravdati (vidi Mt.12:37), moje će me riječi ozdraviti, moje će me riječi obogatiti, moje će riječi odrediti koliko ću živjeti, moje će me riječi stvoriti sigurnim i zaštićenim. Zato je Bogu sve jedno je li tu riječ vjere rekao On ili rekli vi, jer smo „stvoreni na sliku Božju u istinskoj pravednosti i svetosti“ (Ef.4:24) da budemo još jedan govoreći, gospodujući duh ljubavi. Nikada ne ostavljaj zakon ljubavi, jer vjera radi kroz ljubav. Ostani u zakonu ljubavi – opraštaj, ne svađaj se, ne zavidi, ne ogovaraj, ne ocrnuj – da bi zakon vjere mogao raditi.

Problem grijeha zauvijek riješen

Najvažnija je ljubav – zakon ljubavi o kojem sve ovisi. Druga po važnosti je pravednost, jer ako nemaš pravednost ne možeš ući u baštinu, a davao će te uvijek optuživati. Imat ćeš krivnju, osudu, nedostojnost, nećeš znati da ti baština pripada. Zato je redosljed ljubav, pravednost pa onda vjera. Stoga, hodaš u ljubavi, odnosno u opraštanju koje je uvjet da zakon ljubavi radi. Zatim imaš otkrivenje o pravednosti koja te uvodi u baštinu. Znaš da, ako i pogriješiš, imaš zagovornika. Jer „uistinu svi često griješimo“, kaže Pismo u Jak.3:2. Nema toga koji ne griješi i nakon što se spasio, no to se događa sve manje i manje, zato što sve manje mjesta daješ svome tijelu. Također je pisano da „tko god je rođen od Boga ne počinja grijeha, jer sjeme Božje ostaje u njemu“ (1.Iv.3.9). To znači da nanovo rođeni čovjek nikada ne griješi. On „ne može griješiti jer je rođen od Boga“, piše u nastavku stiha. A kako onda čovjek griješi? Tako što daje tjelesnosti da pobijedi. Kad god si pogriješio, znači da si dao mjesta tjelesnosti da pobijedi u tvom životu. Međutim, „ako tko i pogriješi, imamo zastupnika pred Ocem“ (1.Iv.2:1). To znači Isus stoji u nebu kao tvoj odvjetnik i Bog Otac sada ne može vidjeti tvoje grijehe, jer ih Isus uvijek čisti svojom krvlju. Otac vidi samo tvoju pravednost,

jer gleda u Isusa. Isus je naša pravednost. On neprestano gleda tvoju pravednost na Isusu. Priznanjem grijeha tu stvar riješiš s Isusom, jer „ako priznajemo svoje grijeha, vjeran je on i pravedan: oprostit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravednosti“ (1.Iv.1:9). Pravednost koju si dobio vjerom u Isusa Krista, jest trajna pravednost čovjeka koji ponekad pogriješi. Ti nisi grešnik koji je opravdan, nego si potpuno novo stvorenje, potpuno nova vrsta – pravedan kao da nikad nisi sagriješio. „Nema pravednika koji čineći dobro ne bi nikad pogriješio“ (Propovjednik 7:20), ali ako i zgriješimo, „imamo zagovornika pred Ocem.“ Bog gleda tvoju pravednost, On se tvojih prijestupa i grijeha nipošto ne sjeća (Hebr.10:17). Isus to rješava prije nego što dođe do Oca.

Ostavinska rasprava

No, vratimo se na zakon vjere. On radi tako da donosi na vidjelo ono što je sadržaj tvoga srca. Ovih dana imam ostavinsku raspravu. Kako ću ući u svoju baštinu? Prvo, treba mi izvod iz matične knjige umrlih da je moja mati umrla. Drugo, trebam dokazati da sam ja nasljednik. Treće, treba utvrditi koja je to baština.

Isus je rekao, „ovo je moja krv, krv Saveza, koja se proljeva za sve za oprostjenje grijeha“ (Mt.26:28). Dakle, On je taj koji ostavlja baštinu, što znači da postoji određena baština i da ona pripada određenim baštinicima. Baština (kleronomia) je udio u posjedu koji ti pripada, ne na temelju tvojih zasluga, nego na temelju zasluga nekoga drugog, i to samo zato što si dio obitelji. U onom trenutku kad si Isusa priznao za glavu svog života, on je za tebe umro, pokopan, uskrsnuo i predao ti svu baštinu. U tom trenutku njegova baština ti je predana sa smrću, jer baština ne može biti valjana ukoliko se ne dokaže smrt oporučitelja, Heb.9:15-17, „Zato je on posrednik jednog boljeg saveza: da, pošto je nastupila smrt za otkupljenje prekršaja učinjenih u vrijeme prvog Saveza, oni koji su pozvani prime obećanje – vječnu baštinu. Jer, gdje je posrijedi oporuka, potrebno je donijeti svjedočanstvo o smrti oporučitelja. Oporuka. naime, postaje valjana smrću, jer nikada nema vrijednost dok živi oporučitelj.“ Potrebno je, stoga, donijeti svjedočanstvo o smrti oporučitelja. Isus kaže, „Bio sam mrtav, ali, evo, živim“ (Otkr.1:18). Ustani da vidiš jesi li primio baštinu!

Da bi primio baštinu, moraš dokazati da si zakonski nasljednik. Pismo kaže – „ako si sin i baštinik si po Bogu“ (Gal.4:7). Zatim se mora pokazati koja je to baština. Isus kaže, „ovo je novi savez u mojoj krvi koja se proljeva za sve za oprostjenje grijeha“ (Mt.26:28). On je taj oporučitelj koji je umro, prolio krv. Ona se proljeva za sve. Za koga? Za pastore, propovjednike, apostole, učitelje? Za SVE! Tko su, dakle, nasljednici? SVI KOJI VJERUJU. A koja je baština? OPROŠTENJE GRIJEHA. U toj jednoj rečenici, u toj Isusovoj izjavi nalazi se naša baština. Baština je oprostjenje grijeha, a nasljednici su oni koje je oporučitelj odredio. On je odredio one koji će primiti baštinu – Abrahamov blagoslov.

„A ako vi pripadate Kristu, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju“ (Gal.3:29). Izak je bio Abrahamov sin. Njemu je pripao glavni imetak, glavni blagoslov. Ali, kako je to meni pripalo? Pošto u Galaćanima 3:7 piše, „Sinovi su Abrahamovi oni koji vjeruju“, onda ja vjerom prihvaćam Abrahamov blagoslov. Imam sadržaj u svom srcu da sam nasljednik, da sam sin – meni pripada ta baština. Koja baština? Abrahamov blagoslov je moj! Ja sam sin, ja sam baštinik. Ja sam postigao obećanje!

Heureka! Pronašao sam!

Bog traži očima po cijeloj zemlji ne bi li našao vjerno srce koje će potvrditi Njegovu Riječ i govoriti je na svoja usta. To je upravo način kako Bog radi – kako radi Otac, tako rade sinovi. „Djeco imitirajte ljubljenog Oca.“ „Tražite kraljevstvo Božje“ (Mt.6:33), odnosno način kako Bog radi. A Bog radi sve na principu sijanja i žetve. Kada siješ vjeru iz svoga srca, ona djeluje, jer je Bog stavio vjeru da bude tvoj sluga. Slušaj što kaže riječ, „Prema tome, neka nas smatraju ljudi za sluge Kristove i upravitelje Božjih tajni. Kad je tako, od upravitelja se ništa drugo ne traži nego da se nađe vjera“ (1.Kor.4:1) A to nađe (kod nas prevedeno kao pokaže), u grčkom jeziku je riječ heureo ili heureka. „Heureka!“, ovdje je Bog to glasno rekao, „heureka, našao sam nekoga koji je vjeran, koji je upravitelj mojih tajni, koji hoće govoriti samo moju riječ, koji drži moju riječ za istinu.“ Što je istina? Njegova riječ je istina.

Ja nalazim da u Pismu piše da „Bog ispunjava svaku moju potrebu raskošno prema Svom bogatstvu u slavi u Kristu Isusu“ (Filipljanima 4:19). Ali ako vidim u svojim policama račune, dugove, kredite – prirodno je da će mojih 5 fizičkih čula i razum vrištati i govoriti da je istina ovo što vidim. A onda će navaliti svjetske tjeskobne brige da zaguše riječ. Babilonski sustav je ustanovljen da napada Kraljevstvo nebesko, da napada tvoju vjeru, jer si izišao iz područja tjelesnosti, duševnosti. Ali ostani u vjeri, ostani u Riječi, i vidjet ćeš kako riječ vjere radi. Dakle, postoji vidljiva, materijalna činjenica, postoji materijalna stvarnost koju opažam sa svojih pet čula. Ali postoji i duhovna stvarnost koju opažam vjerom. I onda se jednog dana susretnu, vidljiva i nevidljiva stvarnost. Susretnu se promjenjiva i nepromjenjiva stvarnost. U Pismu piše da će se sve protresti, uzdrmat će se nebo i zemlja, a ostat će ono što je neuzdrmljivo. Kraljevstvo će ostati neuzdrmljivo. Iščupat će se svaka sadnica koju nije posadio Otac, iščupat će se svaka misao koju si primio od svijeta. Tko ti je reko da si dužan? Rekla su ti tvoja tjelesna čula – ono što vidiš, čuješ i osjećaš. Rekle su ti tvoje police, tvoja banka. A Božja Riječ kaže da Bog ispunjava svaku tvoju potrebu i da „Bog može tako obilato izliti na vas svaku vrstu milosti, da možete imati uvijek i u svemu sasvim dovoljno svega i još imati viška“ (2.Kor.9:8) za druge, da budeš bogat za svaku darežljivost... To je Božja riječ i tu si riječ našao u Pismu. Ja sam svoje blago našao u Pismu i znam da je napisano meni. Ja sam Abrahamov sin. I ti moraš znati da je ova riječ pisana tebi i da u njoj piše tvoja povijest.

Još prije postanka svijeta Bog „nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu“ (Ef.1:3). Sad je nebo u meni, Isus Krist je u meni. Ne moram ići ovdje ili ondje, na ovo ili ono brdo. Sve se sada nalazi u meni. Kraljevstvo je u meni! Ja imam vjeru u sebi i tu vjeru iznosim sada. Isus je naš Kanaan i naš jubilej. I Bog s oduševljenjem kaže, „Heureka, evo našao sam nekoga da mu profesija bude ono što sam predvidio za čovjeka kako bi se vratio u moj izvorni plan, da bude blagoslovljen, da bude blagoslovljeni blagoslov, da bude onaj koji mnoge obogaćuje.“

Umnažanje vjere – sijanjem

„Apostoli zamoliše Gospodina, ‘Daj nam više vjere!’“ (tj. ‘umnoži našu vjeru’, Luka 17:5). Vjera također radi po zakonu sijanja i žetve. U Kraljevstvu nebeskom sve radi po zakonu sijanja i žetve. Svi plodovi duha rade po zakonu sijanja i žetve: ljubav, radost, mir, dobrotu, vjernost, blagost, krotkost, strpljivost, uzdržljivost. Sij to! To si dobio čim si se nanovo rodio. To je razliveno u tvoje srce. I što god više to siješ – ispovijedaš, to više imaš, taj plod više raste. „Umnoži našu vjeru“, rekoše apostoli. „Gospodin odvrati, ‘Ako zbilja imate vjeru kao gorušičino zrno...’“ i „S čime ćemo usporediti kraljevstvo Božje, kojom li ga usporedbom prikazati. S njim je kao s gorušičinim zrnom koje je manje od svakog sjemena kad se sije u

zemlju. Ali kad je posijano, uzraste te bude veće od svakog povrća. Pusti velike grane tako da se pod njegovom sjenom ptice nebeske mogu gnijezditi“ (Marko 4:30), „Zatim im iznese drugu usporedbu, ‘Kraljevstvo je nebesko slično gorušičinu zrnu koje netko uze i posija...’“ Matej 13:31 Tko je ‘netko’? Ti, ja... Što posija? Vjeru, Božju vrst vjere. Kako se vjera sije? Kako se sije vjera koja je duhovna materija koja se ne vidi? Riječ je duhovna stvarnost. Isus kaže, „...koje netko uze i posija na svojoj njivi.“ Tu nevidljivu stvarnost ja sijem i ona će postati vidljiva. Zato im Isus kaže u Luki 17:6, „Ako bi imali vjeru KAO gorušičino zrno...“ To znači, što biste radili sa tom vjerom. Što piše u 6. stihu? „...koje netko uze i posija.“ Kako se sije? „...rekli biste ovom dudu: ‘iščupaj se s korijenom i presadi se u more’ i poslušala bi vas.“ Tko bi vas poslušao? Dud? Ne, već riječ. Kako znam da je to riječ? Iz slijedećeg retka, „Tko će od vas svome služiti...reći“. Nije dud moj sluga

Vjera je moj sluga, riječ vjere je moj poslušni sluga. Nikada ne daj oduška, odnosno odmora svome služiti. Drži ga neprestano u podložnosti. Nikada ne daj svojoj vjeri da se odmara, jer pravednik živi od vjere. Od toga ti živiš. Stalno zapošljavaj vjeru! Jer kad kažeš riječ vjere, tada Bogu predaješ brigu. Tada On bdije nad tom riječi da je ispuni, a ti nemaš ništa s tim. Tada se sve mora pokoriti toj riječi, jer je svijet programiran da sluša Božju Riječ.

Primjer izgovaranja riječi vjere vidimo i u 11. poglavlju Markova evanđelja. Isus je došao ubrati sa smokve, a ona je njemu rekla, ‘Isuse nemam za tebe ništa, imam samo lišće.’ To je slika religije. Marko 11:12-14, „Sutradan kad su izašli iz Betanije on ogladnje. Izdaleka spazili lisnatu smokvu kraj puta. Pođe k njoj ne bi li što našao na njoj Ali kada dođe, ne nađe ništa osim lišća jer još ne bijaše vrijeme smokava Tada Isus odgovori, ‘Nikada nitko s tebe roda ne jeo!’ To su čuli njegovi učenici.“ Nakon 2, 5 ili 10 sati nije se mogla primijetiti nikakva promjena kod smokve. Međutim, 24 sata nakon toga, u 20. stihu, „Kad su rano ujutro tuda prolazili, opaziše da se smokva iz korijena osušila. Tada se Petar sjeti te mu reče, ‘Učitelju pogledaj! Osušila se smokva što si je prokleo.’“ Kad je Isus rekao protiv smokve, on je Božju Riječ uputio stvorenju. Svako stvorenje mora odgovarati na Božju Riječ jer je u nju upisan program.

Ta je riječ otišla direktno na korijen. Piše li ovdje da se smokva iz korijena osušila? Kad je Petar to konstatirao, Isus je odvratio, „Imajte vjeru u Boga (orig. Božju vjeru) Zaista, kažem vam, ako tko rekne ovoj gori: ‘Digni se i baci u more’ i ne posumnja u svome srcu nego uzvjeruje da će se dogoditi ono što kaže, bit će mu što god je rekao“ (Mk.11:22-23). ‘Imajte Božju vjeru’ – znači imajte sadržaj u svome srcu. ‘Ako tko’ - znači tko god, bilo tko, ti, ja... ‘Rekne ovoj gori’ – znači reći ovom problemu, ovoj bolesti, ovom nedostatku, ovom siromaštvu..., ‘i ne posumnja u svome srcu nego ‘uzvjeruje’ – to znači da vjeruje u riječ koju kaže, ima sadržaj u srcu i iznosi ga iz njega. U ovom pasusu se tri puta spominje glagol reći ili kazati, a samo jedanput riječ vjera. To znači da vjeru treba ispovijedati, odnosno sijati, odnosno riječju iznositi sadržaj kojim si napunio svoje srce. „Zato vam kažem, što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili i bit će vam“ (Mk.11:24), uz uvjet da opraštate, kako piše u slijedećem retku Pisma.

Vjerom postati

Vjerom postati! Ti imaš riječ vjere, izgovaraš je i onda postaješ to što kažeš. Isus nije učinio ni jedan grijeh, ali je bio učinjen grijehom zato što je vidio da to piše u Pismu – da on mora biti učinjen grijehom. On je to znao, imao je sadržaj toga, izgovarao je taj sadržaj i to je postao. Znao je da treba postati proklet iako nikada nije učinio grijeh. U Pismu je pronašao da je proklet svaki koji visi na drvetu (vidi PnZ.21:22-23), to je vjerovao i imao sadržaj u svom

srcu da će odlaskom na križ uzet cijelo prokletstvo na sebe. To je ispovijedao i tako završio – postao je proklet. Postao je proklet vjerom, učinjen je grijehom vjerom. Stoga, kako je Isus učinjen onim što je vjerovao i ispovijedao i to se pojavilo u vidljivom, tako i mi možemo postati ono što vjerujemo i ispovijedamo. Vjera to postiže. „Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje.“

2.Kor.8:9, „Poznata vam je milost Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah...“ On je postao siromah radi mene, radi tebe! Kako je postao? Vjerom. Na križu nije imao ništa, bio je potpuno gol, odbačen od Boga, odbačen od ljudi. Postao je siromah – ptohos – koji nema ništa. To je postao vjerom, znao je da to treba postati radi razmjene. Imao je sadržaj u svome srcu – siromaštvo, a onda je to ispovijedao na svoja usta i to se manifestiralo u vidljivom. Na križu je on postao siromah. Ponio je prokletstvo i uzeo sve rezultate prokletstva – siromaštvo, bolesti, grijeh i posljedice grijeha, nečistu savjest, krivnju i osudu – sve to je imao na sebi. On je „postao siromah da vi postanete bogataši...“ Da mi postanemo! To je već gotova stvar. Ja to imam crno na bijelo, imam dokument, imam testament da sam bogat, bez obzira što vidim oko sebe. Tvoj će razum odmah vrištati, tvoji ukućani će biti neprijatelji. Koji tvoji ukućani? U prvom redu razum i čula, a onda oni drugi ukućani, pa rodbina. Zato je Bog rekao Abrahamu „Idi od svoje rodbine da ti ja oblikujem um da postaneš bogat.“ Dogodila se ta razmjena. Kada sam postao bogat? To je ostvareno prije 2000 god., ali u Božjem umu postao sam bogat prije postanka svijeta. On „nas je blagoslovio prije postanka svijeta u Kristu Isusu“ (Ef. 1:3). Ja sam svoje bogatstvo, svoje blago našao u Pismu. Ovdje to piše, imam testament, imam crno na bijelo. Je li ovo istina? Je li istina ono što vidim u svojim prilikama ili ovo što Riječ kaže? Hoćeš li stajati na toj Riječi kad navale drugi simptomi i okolnosti. Ali tada uključuješ strpljivost. „Smatrajte potpunom radošću ... kad upadnete u razne kušnje. Jer kušanje vaše vjere aktivira strpljivost“ koju već imaš, koja te drži da ostaješ, da vidiš, da ostaneš savršen – piše Jakov u Jk.1:2 – da postaneš bogat.

2.Kor.5, „Njega koji je bio bez ikakva grijeha, Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću.“ On je vjerom bio učinjen grijehom, a nije učinio ni jedan grijeh. Ja nisam učinio ni jedno jedino pravedno djelo, a postao sam pravedan. On nije učinio ni jedan grijeh, „niti su mu usta laži izustila“ (Iz.53:9), a postao je grijeh zbog nas, zbog saveza, zbog razmjene na križu. On je postao to da bi mi postali ovo drugo, On je postao proklet da bi se na nas rasprostranio Abrahamov blagoslov – na pogane, na nas – da primimo obećanje Duha po vjeri, da postanemo i postignemo obećanja vjerom. „Vjerom postigoše obećanja.“